

לתפארת מדינת ישראל- יסוד שבתפארת בחודש אייר

ספר פרי צדיק ראש חודש אייר אות ג

חודש זה נקרא במלכים בבנין בית המקדש זיו, ואיתא בגמרא (ר"ה יא.) בירח שנולדו בו זיוותי עולם לר' יהושע דסובר דבניסן נולדו האבות. ולמה נקרא אייר זיו ולא ניסן, ופירש"י כשנתחדש אייר נולדו כבר בניסן. וקשה דיותר הוה ליה לקרות לניסן זיו שנולדו בו האבות? אך הענין דזיוותי העולם נקראו האבות מפני שהם מאירים ומופיעים לעולם שהוא מדת מלכות עלמא תתאה, כי תכלית שמים וארץ היה כדי שיהיה אומה ישראלית שיכירו כח מלכותו. והאבות הם המופיעים ומאירים לעולם שהוא הכנסת ישראל.

וזיו הוא אות ו' משה"ק שהוא הבריה התיכון מבריה מן הקצה אל הקצה מכתר עליון עד מלכות, ויעקב אבינו ע"ה כתיב תתן אמת ליעקב דא אות ו' דאיקרי אות אמת (כמו שכתב בזוהר ריש פרשת ויקרא) והיא מרכבה למדת תפארת.

עין איה / ברכות ב פיסקה שו

והתפארת זו חמה ולבנה שעמדו לו ליהושע כו'. בניו העולם בכללו, סידור חלקיו והערך הנפלא של יחשם אלו לאלו, הגופים הגדולים של הכדורים השטים במרחב אין סוף ונערכים זע"ז במערכה מלאה "תפארת"- שיאמר על הערך הסידור שמושך עליו חן ויופי ופאר. והנה ודאי התפארת הזאת היא מיוסדת ע"פ חוקים איתנים חוקי היופי והערך. אמנם כולו ביד ד' הוא, שהרי נשתנה הערך הזה וקבל תכונה אחרת ע"י העמדת חמה ולבנה, שהעיקר בא לנו ללמד שעם היות הנוי והתפארת חלק רשום בחקי המציאות, הוא כאין נחשב ובטל בערכו לגבי הפאר המוסרי הנובע מדעת ד' הטהורה. ע"כ התפארת העולמית גם היא תתפעל ע"פ הצורך המגיע לקדש שם שמים, לרומם התפארת הפנימית תפארת הערך של הדיעות והמעשים, למען דעת יקרת עם יודע שמו והדר גאון צדיק מושל יראת אלהים, למען הביא תפארת החיים הפנימיים בעולם.

מסכת נדרים דף סו/ב - ההוא דאמר לה לדביתהו קונם שאי את נהנית לי עד שתראי מום יפה שביך לרבי ישמעאל ברבי יוסי אמר להם שמא ראשה נאה אמרו לו סגלגל שמא שיערה נאה דומה לאניצי פשתן שמא עיניה נאות טרוטות הן שמא אזניה נאות כפולות הן שמא חוטמה נאה בלום הוא שמא שפתותיה נאות עבות הן שמא צוארה נאה שקוט הוא שמא כריסה נאה צבה הוא שמא רגליה נאות רחבות כשל אווזא שמא שמה נאה לכלוכית שמה אמר להן יפה קורין אותה לכלוכית שהיא מלוכלכת במומין ושרייה

עין איה / ברכות ב פיסקה שיג.

והתפארת זו מתן תורה. יסוד הנוי הוא הכיוון והיחש שבין החלקים, ותחת אשר האדם הרואה לעינים יסתפק ביחש נערך ומשוער בין חלקים חיצונים הנאים למראה עיניו. החכמה האלהית תיסד התפארת הכללית. דהיינו חוקי חיים שיהיו מועילים לסדר הנהגה שלמה ומשוערת בין כל כחות הנפשיים האנושיים, בין השכל והרגש, בין הגשם והרוח, בין העבר ההווה והעתיד, בין הפרט אל הכלל, בין ההכרות הבאות מחובות האדם לרעהו להכרות הבאות מיחש האלקים לברואיו, הכל בערך משוער שהוא הפזור האמיתי, זה א"א להשקל בכל נימוס שכלי שבעולם שא"א שלא יעבור באיזה פרט את הנקודה הרצויה, כ"א מאת אדון כל המעשים שהכל גלוי וצפוי לפניו, הוא מסדר את הערכין של חסד ואמת ומשפט וצדקה, עז וגבורה, רחמים ונקמה כל אחת במדתה, וכיון שהחלק החי שבעולם מתנהג בתפארת, כיון שנפש האדם מיוסדת על ערכיה הראויים לה, היא כבר ראויה לפעול פעולות רבות על התפארת החיצונית, בכל מקום אשר תפנה תשכיל, ע"כ התפארת היסודי הוא מתן תורה.

ספר שערי אורה - השער החמישי הספירה השישית - ועל דרך זה פקח עיניך וראה למה נקראת ו', קו האמצעי שהוא שם יהו"ה יתברך תפארת: לפי שהוא כלל הכול... ודע כי הספירה הזאת נקראת בכל התורה אמת. ופירוש הדבר כי כמו שהשם המיוחד יהו"ה יתברך הוא מכוון באמצע, וכל הצדדים פונים לו ובו כולם מתאחדים מלמעלה ומלמטה ומן הצדדין, כך מידת אמת כלולה מכל האותיות כולן, ראשן וסופן ואמצעיתן.

ספר פרי צדיק ראש חודש אייר - אות ג

וכן כל חודש נברא באות מיוחד כמו שכתב בספר יצירה וחשב חודש אייר המליך אות ו' בהרהור כו' ואייר בשנה כו', וכן בימי הספירה מתחיל תמיד בראש חודש אייר שבוע ג' שהוא כנגד מדת תפארת. וחודש אייר היא מחבר חודש ניסן שהיה התחלת צמיחה כנסת ישראל, והתכלית היה בהוציאך את העם ממצרים תעבדון את האלוקים וגו', והיינו מתן תורה שהיה בניסן וחודש אייר המחבר חודש ניסן עם חודש סיון... אך הוא ו' המחבר חודש ניסן וסיון, והיינו שכל ימי הספירה הם הכנה למתן תורה... והעיקר הוא בחודש אייר שנברא באות ו' שמחבר חודש ניסן וסיון וכאמור:

מסכת שבת דף פז- מדחמיסר בניסן חמשה בשבת, ריש ירחא דאייר שבתא וריש ירחא דסיון חד בשבת קשיא לרבנן אמרי לך רבנן אייר דההיא שתא עבורי עברוה

עין איה / שבת ב פרק תשיעי פיסקה נה

אמרי לך רבנן, אייר דההיא שתא **עבורי עברוה.** הזמן יש לו תכונה עצמית ותכונה אמצעית. תכונה עצמית מצד אותם ההופעות והרווחים, העדונים והענוגים של הזמן ההוא בעצמו, והאמצעית היא מצד אותו התוכן שזה הזמן מכשיר ומכין למדרגה יותר עליונה ומלאה מזו שהוא בעצמו מוכשר לזה בנקודתו העמדתית, בחוגו המיוחד לו. בחדשים, מתואר הדבר בתיאור החודש המלא והחסר. המלאות מורה על הרחבת הזמן מצד תוכנו העצמי, שמצדו אין לדחוק ולצמצם את ערכו, וראוי הוא להמדת בטפיפה במדה שוחקת. והחסר מורה יותר על תכונתו האמצעית, שע"כ הוא מתפשט רק ע"פ מדת ההכרח ולא יותר. אותו החודש הממצע בין הופעת יציאת מצרים להופעת מ"ת (מתן תורה), מצד יחושו אל הגודל שבאלה המעמדים יש לו תואר שביל ממצע ומעביר שהוא התוכן של הכונה האמצעית שבזמן, שלעומתו מצטייר תיאור החוסר בחדשים. אבל יש עוד אופן באמצעית שהיא מטרה לעצמה, כלומר לא רק מעבר פשוט, כ"א כח מורכב שמכשיר לקלוט שני אורות, והופעות גדולות, שמפני גדלם ובהיקותם מוכרחים להיות מופסקים זה מזה הפסק זמני. וזה הזמן כשיש בו משום הכשר מורכב, שקונה (עצמית) [עצמות] מורכבה משתי התמציות, יש לו כבר מטרה עצמית.

הקנין של יציאת מצרים הוא קנין האופי העצמי שבחירות האומה, העמדה על התכונה הנשמית, מחופשה מכל מועקת זרים, והתכונה של מ"ת (=מתן תורה) הלא היא אותו האור האלהי שראוי להקלט רק בהיות העצמות הישראלית כבר משוכללה ומוצאה לאור. החודש האמצעי, ירח זיו, הוא אשר קלט בו את ההכשר המורכב של (העצמית) [העצמות] הטפוסית הישראלית והקליטה העליונה של אור התורה שהוכשרו עי"ז, ומתוך אופיו המיוחד, עם כל מה שהוא משמש בתור מעביר ממעמד חזיון גדול של יציאת מצרים למעמד החזון המתרום מכל גדלות של מ"ת (=מתן תורה), שהיה ראוי מטעם שימוש ההכנית להחסר, יש בו ג"כ משום תוכן עצמי מורכב, שע"כ אייר דההיא שתא עבורי עברוה.

ספר פרי צדיק ראש חודש אייר אות ג - והנה מהר"מ אלשקיר הביא בשם רב האי גאון שנקרא אות ו' מלשון ווי העמודים, וגם צורתו כצורת ווי העמודים והוא מלפף ומחבר ב' דברים ביחד, וזה ו' הברית התיכון שהוא מברית מן הקצה אל הקצה מכתר עליון עד מדת מלכות שנקרא עולם, וכן יוסף נקרא גם כן ו' וכמו שכתב בזוהר הקדוש (ח"א קפב ב) ותרוייהו אזלו כחדא ודא הוא רזא דאות ו' דאזלו תרוייהו כחדא כו', והיינו דיוסף הוא ו' זעירא ו' המילוי שמדתו יסוד כי כל בשמים וארץ מתרגמין דאחיד בשמיא וארעא שמחבר מדת שמים שהוא קודשא בריך הוא וארץ מלכות, ויעקב ו' רבתי הברית התיכון מברית מן הקצה אלה הקצה עד כתר עליון

מסכת שבת דף קד/א - שיי"ן שקר תי"ו אמת מאי טעמא שקר מקרבן מיליה אמת מרחקא מיליה שיקרא שכיח קושטא לא שכיח. ומאי טעמא שיקרא אחדא כרעיה קאי ואמת מלבן לבוניה קושטא קאי שיקרא לא קאי

זוהר חלק א דף קפב - אלה תולדות יעקב יוסף, כמה דאתמר דכל דיוקנא דיעקב הוה ביה ביוסף, וכל מה דאירע להאי אירע להאי, ותרוייהו כחדא אזלי, ודא הוא רזא דאת ו' דאזלי תרוייהו כחדא, בגין דאינון רזא חדא ודיוקנא חדא: